

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817916549024.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Sonnetter

Still govern thou my song,
Urania, and fit audience find, though few.

Milton. Book VII.

I

Til Charis

Prof. *Sander* tilegnet

O du som kun indviet Hierte finder
Mens for Begrebets Favn du svæver hen;
Som neppe synlig, stedse nye igjen
I skønnere Forvandlinger forsvinder;

O *Charis*, som med hellig Bluefærd vinder
Hiin siungne Tryllegiord om Skabningen¹)
Og Støvets Æt saa sødt og fast til den
Ved luttret Kiendsel, adlet Attraae binder:

Lad end, o lad med de Udkaarne mig
Dig, Dydens Eos, rødmende Sylfide,
O lad mig sværmeriskt ledsage dig!

I dine Rosenskygger den Indvi'de
Ved uvis Klarhed henrykt møde tør
Urania i luftig-vævet Slør.

*

115

II

Perlen

Dig, som Solen fra sit Lys forskyder,
Perlemuskens blinde Fange, lig,
Og som du, ved skiulte Skatte rig,
Livet jeg i selvskabt Fængsel nyder.

Idealisk, luttret Stof udflyder
Af min Siel og yndigt sanker sig

Til en digtet Verden rundt om mig
Ved hvis Skabning høi're Love byder.

Mit olympisk-skiønne Fredenshiem
Langs med Tidens Bred jeg troefast fører
Mellem nøgne Klipper med mig frem.

Bølgens Suk derude jeg ei hører
Mens for Mennesk'hedens Diadem
Hemmelig min Perle1) jeg fuldfører.

*
—

III

Ved den mediceiske Venus

Der hvor Glædens uoprørte Væld
Ud fra Jovis Stiernetrone rinder,
Phantasie med luerøde Kinder
Spiren vifted' hen i Kunstnerns Siel.

Dydens Fred som til olympiskt Hæld
Luttrer hver en Fryd som Hiertet finder,
116 Tanken under hvilken Jorden svinder,
Pleied' den i hans udkaarne Siel.

Til da Genien som frugtbar ruer
Med udfoldet Vinge, Taagen lig,
Lykkelige Kunstner, over dig,

Skabning vinker - bryndigt Jorden skuer,1)
Ah! men snart forvoven Elskovs Luer
Luttrede paa Altret lægge sig.2)

**
—

IV

Ved Alexander's Byste1) i det florentinske Gallerie

Visnende, den vundne Palmekrone
Falder her af Mennesk'hedens Haar,
Her hvor Skiebnen Philippiden slaaer
Og nedtræder indtil Ormens Zone.

Spot og Vanvid, ja! Bønhørings Trone

Reised' hist hvor Bønners Trængsel staaer:
Der er ingen Zeus-Kronion naar
Denne Qvalkolos ham skal forsone.

Thi maa Laster slæbe Støvets Æt
Hen for denne Marters Dommersæde,
Ak! hvi lærte den da Pligt og Ret?

*
- 117

Hvi ei førtes ved Instinktens Kiæde
Den paa Rovets Spor, til Hulens Roe,
Langt fra Tankens rædsomskønne Boe!

V

Dødehavets Anadyomene1) Ved et Madonnabillede

Er det dig som i din Tryllezone2)
Hver en Yndes Billed' glimre lod,
Mens usmittet Glæde, ædelt Mod
Festligt krandsed, dandsed' om din Trone?

Er det dig, lystsmilende Dione,
Ved hvis Alters bønforlidte Fod
Lovpriist Savn og skyldfri Angerbod
Tage mod den grumme Tornekrone?

Hvilken Phantasie vanskabte her,
Ængstligt krybende i Trællens Kiæde,
Dig med Bøddelhaand, o Jordens Glæde?

Saa et barskt, blodtørstigt Folkefærd,
Klækket op i Ørknens bange Rige,
Dig af Dødehavet saae fremstige.

* *
--
118

VI

I Paris

Rasende, selvmordrisk her sit Hierte
Staten traf og af dens Kiempelig
Ryggesløshed, Blodskyld, Borgerkrig,
Lastens Vanvid1) hvinende fremgiærte.

Paa hvert Aasyn end i Nag og Smerte
Maler Misdaad, Vanhæld maler sig:
Voldets Morderbrøl og Uskylds Skrig
Her paa Gud og Fremtid tvivle lærte.

Bort med Gratiernes lette Slør
Og med alle Kunsters Tryllerier!
Tier, Latterns kaade Hvirvler, tier!

Anger her sig sønderrive bør,
Indtil ved Æoners Afløb Jorden
Selv fra Mindet reen er tvættet vorden.

*
—

VII

Dommen

Ved Slutningen af det attende Aarhundred

Tøv, Seklets Genius! jeg holder dig
Ved blodigt Haar. Til Viisdoms Dommersæde
Som Dyders og Chariters Taarer væde,
Til Regnskab og til Dom du følge mig.

119

Han fulgte, taug og bradt indhylled' sig
For Sagnet som med Tavlen var tilstæde;
Fremraslende i Følgetiders Kiæde,
Han svandt - og Dommen¹⁾ udbrød, Tordnen lig:

Halv Pericles, halv Attila, du sno'de
Uhyre, Musens blide Krands om
Barbarens Kølle som ved dig fremgrode.

Du Tvivl af Tænkerns sprukne Helligdom,
Titansk Begiær af Sæders faldne Rige
I Fredløshed omhvirvlet, bød fremstige.

*
—